

Sygn. akt V KK 447/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jacek Błaszczyk

SSN Kazimierz Klugiewicz

Protokolant Marta Brylińska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Roberta Tarsalewskiego,
w sprawie **E.D.**

skazanego z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 22 października 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego - na
niekorzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w N.

z dnia 14 marca 2018 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla wyrok w zaskarżonej części, tj. odnośnie
rozstrzygnięcia o karze i w tym zakresie sprawę przekazuje
Sądowi Rejonowemu w N. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

E.D. został oskarżony o to, że;

- I. w dniu 9 września 2017 r. w B., powiat [...], przy ul. W. w sklepie „C.”, działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą, przy użyciu nieustalonego narzędzia usiłował pokonać zabezpieczenia zamkniętego sejfów - metalowej kasetki znajdującej się na zapleczu sklepu poprzez częściowe odgięcie górnej krawędzi drzwi frontowych lecz zamierzonego celu nie osiągnął ze względu na użycie środka nienadającego się do popełnienia czynu zabronionego, działając tym samym na szkodę sieci handlowej „C.”, tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.
- II. w dniu 9 września 2017 r. w B., powiat [...], przy ul. W. w sklepie „C.”, działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia z torebki damskiej znajdującej się na zapleczu pieniędzy w kwocie 800 zł, czym działał na szkodę pokrzywdzonej D.D., tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w N. wyrokiem z dnia 14 marca 2018 r., sygn. akt II K (...):

- I. E.D. uznał za winnego czynów mu zarzuconych w pkt. 1 i 2 aktu oskarżenia, przyjmując, że stanowią one jedno przestępstwo ciągle popełnione w ten sposób, że w dniu 9 września 2017 roku w B., powiat [...], przy ul. W. w sklepie „C.”, działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia z torebki damskiej znajdującej się na zapleczu pieniędzy w kwocie 800 zł, czym działał na szkodę pokrzywdzonej D.D. oraz przy użyciu nieustalonego narzędzia usiłował pokonać zabezpieczenia zamkniętego sejfów — metalowej kasetki znajdującej się na zapleczu sklepu poprzez częściowe odgięcie górnej krawędzi drzwi frontowych lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ilość i częstotliwość wchodzących i wychodzących ze sklepu klientów oraz nie mógł osiągnąć ze względu na to, że, że w sejfie nie było pieniędzy, czym działał na szkodę spółki G. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w O., tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. i żart. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

- II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył mu na poczet kary orzeczonej w pkt. I okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, tj. od dnia 9 września 2017 r., godz. 21:30 do dnia 11 września 2017 r., godz. 14:40 (dwa dni) ustalając, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności, i uznając karę orzeczoną w pkt. I wyroku za wykonaną w zakresie 2 dni;
- III. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec niego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz D.D. kwoty 800 zł, przy czym na poczet tego obowiązku zaliczył kwotę 780 zł wpłaconą tytułem zabezpieczenia i uznał obowiązek za wykonany w części do kwoty 780 zł;
- IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił E.D. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i nie wymierzył mu opłaty (k. 256).

Wyrok Sądu Rejonowego w N. nie został zaskarżony i uprawomocnił się w pierwszej instancji.

Kasację od powyższego wyroku, w części dotyczącej orzeczenia o karze, złożył na niekorzyść skazanego Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny. **Zarzucił** rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 14 § 1 k.k. w zw. art. 279 § 1 k.k., z powodu orzeczenia na podstawie wymienionych przepisów wobec E.D. kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, tj. poniżej dolnego progu ustawowego zagrożenia, który wynosi 1 rok pozbawienia wolności, i **wniósł** o uchylenie wyroku w zaskarżonej części oraz przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w N.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego na niekorzyść E. D. , jest oczywiście zasadna.

Z treści przepisu art. 279 § 1 k.k. jasno wynika, że w przypadku skazania za przestępstwo kradzieży z włamaniem można wymierzyć karę w granicach od 1 roku do 10 lat pozbawienia wolności. Z kolei przepis art. 14 § 1 k.k. stanowi, iż w przypadku usiłowania popełnienia przestępstwa sąd wymierza karę w granicach przewidzianych dla danego przestępstwa.

Tymczasem, jak trafnie podnosi Minister Sprawiedliwości - Prokurator Generalny, Sąd Rejonowy w N. w zaskarżonym wyroku, wbrew nakazowi wynikającemu z normy prawa karnego materialnego, orzekł, w oparciu o przepis art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., karę pozbawienia wolności w rozmiarze 8 miesięcy, mimo że dolny próg zagrożenia wynosi 1 rok pozbawienia wolności. W wyroku zaś nie przyjęto wypadku mniejszej wagi, który stwarza możliwość orzeczenia kary pozbawienia wolności poniżej ustawowego progu zagrożenia ustawowego. Ubocznie należy przy tym podnieść, że wprawdzie, Sąd uznał, iż E.D. dopuścił się usiłowania nieudolnego kradzieży z włamaniem (art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.), jednakże nie skorzystał z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary (art. 14 § 2 k.k.).

W tej sytuacji poza sporem jest, iż zaskarżony wyrok został wydany z rażącym i mającym istotny wpływ na jego treść naruszeniem przepisu prawa karnego materialnego, wskazanego w zarzucie kasacji. To uchybienie Sądu w N. miało nadto istotny wpływ na treść orzeczenia, albowiem oskarżony E.D. poniósł dolegliwość inną aniżeli ta, która została przewidziana w ustawie (w tym wypadku łagodniejszą).

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy z mocy art. 537 § 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

as